

במדריה

העם

שני סוסים

סוס לבן וסוס שחור עורכים ביניהם מירוץ. הם רחוקים עדיין מקו הסיום

שני סוסים עורכים עתה מירוץ ביניהם הם בארץ ובמרחב: הסוס הלבן של הפי יוס והסוס השחור של האלימות. השנועו זהו שניהם במלוא כוחם, צוואר ליד צוואר. **הסוס הלבן**, סוסי-השלום וזה השני כנוע כנותנות רבות. בזה אחר זה רדפו ידיעות, שכל אחת מהן היתה מעוררת תדהמה עוד לפני שנה:

- שרה-החוף הסובייטי נפגש בקאז'היר עם שרה-החוף הישראלי, אישה-הלי כור, ועם יו"ר אש"ף, איש פת"ח — באותו המקום, ועל אותה הספה, בהבדל של כמה שעות בלבד (ראה הדון).
- יאסר ערפאת ערך בקאהיר מסיבת-עיתונאים לכתבים ישראלים (ראה כתבה).
- ראשה-המשלה, יצחק שמיר, שמע מפי הנשיא הצרפתי שעליו לשאת ולתת עם אש"ף, ומילים ורמות שמע נשיא אמריקה, חיים הרצוג, כי טוקיו מפי נשיא מצריים.
- קהל ירושלמי מכובד הקשיב לדר כרים שרינר אליו צאלח (אבראיראד) ח'לף, מראשי פת"ח, במצעות קלטת וריאו (ראה יוסן איש').
- מישלחת של שני עובדי יצאה להיוועד עם רובר אש"ף באוכספורד. החוק, האוסר מפיגשים עם אנשי אש"ף, הפך לכריחה.

היה ברור כי בקרב שני הצדדים — הפלסטינים והישראלים — יש תזוזה מהירה לעבר השלום, אף שהדרך עדיין רחוקה. לא ממשלת-ישראל, על שני חלקיה, ולא ממשלת ארצות-הברית התרחקו בינתיים בהרבה מקרובותיהם. **הסוס השחור**, גם סוסי-המלחמה דהר קדימה.

השבוע הודיע אלמוני כי החייל הישראלי שנעלם, אבי ספורטס, סאלי פים חיפשו אחריו במשך יותר משבוע, שבוי בידי מחתרת פלסטינית בשטחים הכבושים. הוא טרח להוסיף שאירגונו אינו שייך לאש"ף.

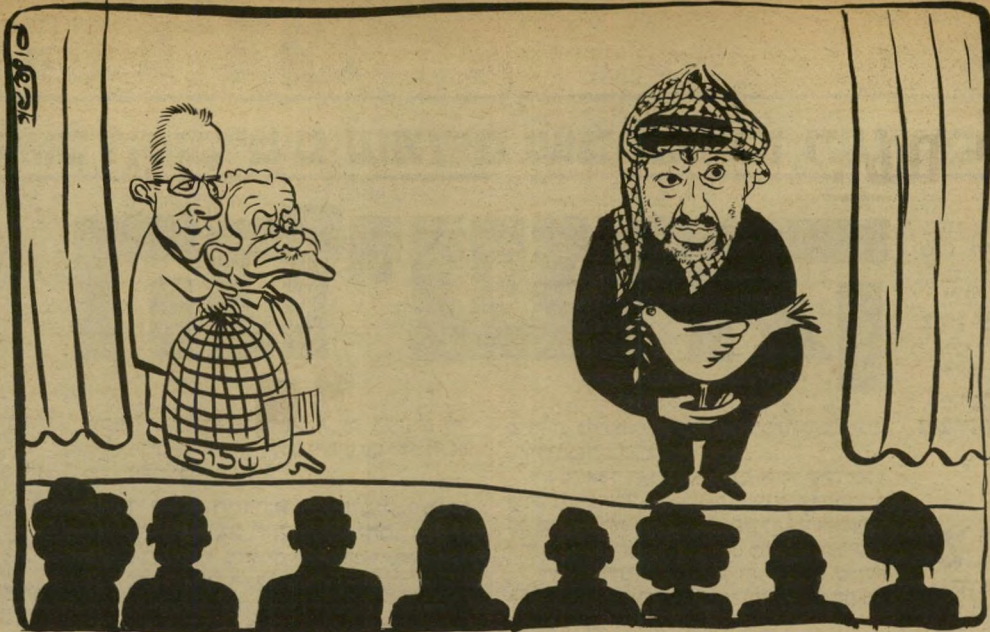
אם תתאמת הדיעה, יהיה זה ניצחון גדול לאירגון שביצע את המעשה, ומי כה חמורה לאש"ף. ניצחון כזה יפגע ביוקרתו של יאסר ערפאת, ויחבל בתינופת המתקפה הארצית שהוא עוסק בה. יתכן שזוהי המטרה. ההסברה של ממשלת-ישראל בור דאי תנסה לנצל מיקרה זה כדי לערער את האמינות של ערפאת, אך יש ספק אם מאמץ כזה יישא פרי. כמושגים המי קובלים בעולם, חטיפה של חייל במיש טר של כיבוש אינה נחשבת כמעשה טורד, אלא כמעשה נועז של המתקוממים.

בישראל, לעומת זאת, עלול מעשה כזה לעורר רגשות של זעם ושינאה — ואלה כוונתו האמתית של ערפאת, כדי שפתיחות ושלום. שום הגיון פוליטי אינו יכול לעמוד בפני זעקה של אם. **דילמה טראגית**. גם אם אחרת זעקה: אמו של החייל בנימין מייסנר, שנהרג בקטבה של שכם כאשר לבנה גדולה נורקה עליו מלמעלה.

מיקרה זה מרגים את הריילמה הטי ראגית של כל מייסר-כייבוש. שיגור חיילים לרחובות הצרים של הקטבה הוא מעשה-הטירוף מבחינה צבאית. בניכיות אלה מתבטלת העליונות של החייל המודרני המאומן והחמוש, מול פני נער בלתי-חמוש. המצב חוזר לימי הביניים.

אך אם לא יוכנסו החיילים לסימטות הקטבה, התפוך שכונה זו ל"איזור משרי חר". הדגלים הפלסטיניים יתנופפו ברוח, והאינתיפאדה תחוג ניצחון גלוי, לעיני כל.

אם כן, מה הפיתרון?

"הוא גונב לנו את ההצגה!"

הטראגדיה של המצב מתבטאת ב"עובדה שאין פיתרון. כל החלטה — זו או זו — תהיה שגויה. גם הגנרל הגאוני ביותר אינו יכול לנצח בקרב זה. מדינאי חכם הוא זה שאינו מגיע כלל למצב כזה, אשר גם מאה פוליטיקאים פיקחיים אינם יכולים לצאת ממנו.

סיכום השבוע: המירוץ נמשך. הוא רק בתחילתו.

בחירות

אש"ף

המטאטאים

זה כמו בחירות

בפינלנד ובשווייץ:

האזרחים אינם

מעוניינים כל כך

הבחירות לרשויות המקומיות בישראל דומות לבחירות הארציות במדינה המוקרטית נורמלית. הן רחוקות מן ה"נוח", ומעוררות תערובת של שיעמום וגיתרון.

מן הכרזת שעל הלוחות ניבטות פניהם של מועמדים, רובם אנשים שלא היו זוכים במבט שני אילו עברו ברחוב.

הסימטות היו מטופשות. תוספת ישראלית ייחודית: חלק גדול של המודעות כתובות בשפה משובשת, רצופה בשגיאות גסות.

בבחירות הארציות רגילה ישראל לרמה גבוהה של התרגשות, ובכל פעם נדמה כאילו גורל המדינה והעם מונח ונתון. אך גם לאורח הישראלי היסטורי המצוי קשה להאמין שהמדינה תיחרב אם שלמה להטי ייבחר מחדש בתל-אביב, או אם טרי קולק יאבד את הרוב במועצת העירייה של ירושלים. כשם שאזרח רגיל בפינלנד או בשווייץ אינו יכול להאמין כי הבחירות לפרלמנט שלו ישנו הרבה לכאן ולכאן.

צ'ייץ ונג'רי. רק הוספת היסוד ה"מפלגתי-האידיאולוגי, שאין לו ולא כלום עם ענייני כיוון וניקוי הרחובות, הכניסה קצת חיים למערכה העגומה. כך הכריז יצחק שמיר, בקול פאטטי: הצבעה בעד אריה גוראל בחיפה היא הצבעה בעד אש"ף. לעיני-מאזיניו הצ'טייר צבא של אנשי-פת"ח, מטאטאי רחובות ארוכים ידיהם, הופשט על עיר-הכרמל וכובש אותה בסעירה.

אולם היסוד המפלגתי גרם בעיות לכמה וכמה מועמדים. למשל לשלמה להט. רבים רואים ב"צ'ייץ" ראש-עירייה טוב עד טוב מאוד, אך היסטו-הצבעי בערו. ידוע שרעותיו בעניינים לא-מייס קרובות לדיעות שולום ענכשו, אך יחד עם זאת הוא ידוע כידאי אישי וצ'י בורי של איש-הטראנספר, רחבעם ("גנ"ר") זאבי. חוץ מזה, היו שחששו שני צחון גדול של צ'ייץ" עלול להתפרש כי עליה של הליכוד.

את המיכתב, השתכנע הבעל שאשתו בוגרת בו עם הנער הצעיר. כדי להכיר כה ולבישה, ערך רשימה של מאה אני שים ומוסדות שביניהם התכוון להפיץ את מיכתבה של האשה, בליווי מיכתב הסבר שלו. על כוונתו זו הודיע לאשתו. אל המכתב צירף הבעל רשימה של 100 אנשים, וביניהם כל מומני החתרנה, וכן לוחות-מדועות בקירבת מקום עבודתה של האשה, אמה, אחותה, וה"עולם הזה".

אל הרשימה צורף איום, שלפיו בכל יום שלישי יישלחו מיכתבים לנמענים, שמיספרם ברשימה הוא כמיספרים שעי"ל בהגדלת הלופו של אותו שבוע. הבעל דאג להבהיר כי לגבי המיספרים מ"ד 42, 100, שאינם נכללים בהגדלת הלופו, תיערך הגרלה שבועית נפרדת בכל יום שישי. כך נאמר בכתבה-הבחינה.

לדברי עורך-הדיון עמיעד נעודו ה"מיכתבים לצורך חסיפה פשוטה, מכיוון שהבעל הבהיר כי מישלוח המיכתבים ייפסק מייד עם כניעת האשה. כלומר: ויתור על זכויותיה ברכוש המשותף, ויתור על מוונות וביטול צ'יהמניעה להיכנס לדירתה.

"אינני אדם נקמני..." רחל, האשה, ציינה בתצהירה שהיא חוששת פן ייפגעו רשות ילדי בני-הזוג, אם יופץ החומר בין מכריהם. בית-הדין הפסיד קיבל את בקשת האישה, ואסר על הבעל להפיץ את המיכתב המקורי ואת מיכתב-הפירושים. הבעל, מצידו, טוען כי אינו רוצה כלל בגירושין. "אינני חושב כי חיי הנישואין שלנו הגיעו למבוי סתום. התנהגותי אינה רעה, נקמנית או משיפילה, וכל הגורם ליחסים הרעים בינינו הם הורי אשתי, ובמיוחד אביה, שאינו עובד זה חמשת שנים, והשיעמום הרב גורם לו להתערב בתערוכות מוזיקה בי-היי-מיישפחה שלנו.

"אינני אדם נקמני, נוטרי-טינה ומר-נפש, כפי שטוענת אשתי, ולא פוטרתי ממיסרותי הביטחוניות", טוען הבעל ומ"עלה שורה של מיסרות ביטחוניות, שאותן מילא בעבר, בישראל ומחוצה לה.

חופשה עם נער. הבעל טוען כי אשתו אינה אם כל-כך טובה כפי שטיענה בכתבה-התביעה שהגישה. "בתחילת 88, כאשר שכנתי בבית עם שפעת וחום גבוה, בשבת, יצאה אשתי לטיול לאילת עם חבורת-תלמידים, וכיניהם המחור המוכר, וחזרה רק בערב. היא ידעה שאני חולה ויש לי חום, ואני עלול להדביק את הילדים תוך כדי טיפול בהם."

הבעל מתלונן כי כאשר מנע בעד אשתו לצאת לנופש בימים-המלח עם מחורה הצעיר, המתינה לחופש הגדול ויצאה לשישה שבועות לבריטניה, שם פגשה את מחורה ובילתה איתו. על הנסיעה לחו"ל הודיעה האשה לבעלה שעתיים לפני הנסיעה, כדי שלא יוכל להוציא נגדה צ'י-כוכבי-ציאה מיוזם. בשעה 23.00 הודיעה לה כי שבשעה 01.00 היא ממריאה לחו"ל, "הצהיר הב"על.

דוני חיים מיכתב אהבה תמים

הבדורב במיכתב תמים, שאינו מכי טא מאומה מעבר ליחסים הרגילים ש"בין מורה לתלמיד. אך המשיב ניחן, כפי הנראה, כרימיון פורה, ובנה על סמך מיכתב זה תיליריילים של השעי רות ודימונות בדבר רומאן, כביכול, בין התובעת לתלמיד נשוא המיכתב, כך טען עורך-הדיון רפאל עמיעד. הוא ביקש מבית-הדין רפאל עמיעד על הפעת המיכתב התמים בין מכרי בני-הזוג. חיים ורחל (שמות ברויים) נשואים מזה שמונה שנים, ולהם שלושה ילדים. באחרונה התחדדו היחסים ביניהם והגי עו לערכאות. האשה השיגה בה האוסר על הבעל לבקר בבית שבו היא מתגוררת, וביקשה לחלק את הרכוש המשותף. הבעל לא נכנע, והחליט למצוא דרך להתגבר על אשתו. הוא ערך חיפוש בדירות, ולקח משם מיסמכים שרבים, וכיניהם מיכתב המדובר על התל-מיד בן ה-18.

מיכתבים לפי הלופו. כשקרא

מאת

ענת סרגוסטי

עיתונאים נורא התרגשו. כמה ימים אחר-כך עוד היו רובם כאויר פוריה ממה שחווה בקאהיר. גם לכתבה של הטלוויזיה, שסיקרה את פגישת-העיתונאים הישראליים עם יאסר ערפאת בבירת-מצרים, היה נופך חגיגי, שונה משהו מן הרווח הענייני, המיקצועי, העוברתי.

ומי כמוני יכול להבין לליבם. שומי עים וקוראים על האיש איך-ספור דיברי בלע ושיטנה, מתארים אותו בשמות תואר המתאימים יותר לבעלי-חיים. רר אים אותו עשרות פעמים בטלוויזיה, כשדבריו מלווים ב"פרשנות" של פולר-טיקאים מן הסוג הגרוע ביותר. שמעיים עליו מעט מאוד דברים אובייקטיביים, ועוד פחות דברים אחרים. והנה, אחרי שנים של שטיפת-מוח מתמשכת, הוא מופיע פיתאום כשר ודם מול העיניים. אני זוכרת את ההרגשה שלי כאשר נסענו — אורי אבנרי, שרית ישי ואני — לדאיין את יאסר ערפאת במערב בירות ב"1982, בשיאה של מלחמת-הלבנון, בשיאו של המצור שהטיל צה"ל על מערב-העיר. אני זוכרת את ההתרגשות הגרולה ש... הנה נפתחת הדלת ויאסר ערפאת מופיע בפתח. אני זוכרת את ההיסטריה שליוותה את הראיון בארץ. אני זוכרת את תגר בות הקינאה של העיתונאים, עמיתים למיקצוע, על ההישג המיקצועי, ואת ההתקפה הפרועה של הפוליטיקאים, שקראו להעמיד אותנו לדין.

בינתיים עברו יותר משש שנים, ו"הצהרות רבות נשפכו לתוך ים הסיכ סוך הישראלי-פלסטיני. הנה, קבוצת עיתונאים ישראלים פוגשת את יאסר ערפאת בקאהיר. התרגשותם של העיתונאים ניכרה היטב בדיווחים שלהם שהגיעו לארץ. מדיווחים אלה קשה היה להבין מה בד"ק קרה שם, מי היה, מי שאל ומה נאמר.

סקופ

בטלוויזיה

יאסר ערפאת הגיע לקאהיר ביום הרביעי אחר-הצהיר, ומן קצה א"חרי שהמראי משם מטוסו של משה ארנס, שרה-החוף הישראלי. כל העיתונאים הישראליים סיקרו ביום הרביעי בבוקר את פגישת ארנס עם אדוארד שווארדנאדוה, שרה-החוף הסובייטי, בשגרירות הסובייטית שליד הנילוס.

שני עיתונאים ישראלים — סמדר פרי מידעווח אחרונות ואהוד יערי, כתב הטלוויזיה — הצטרפו לעיתונאים ש נסעו לקבל את פניו של ערפאת בנמל-התעופה. יערי נסע בגפו, ללא צוות-הצילום של הטלוויזיה.

בנמל-התעופה, שאלו עיתוני אים רבים שאלות את ערפאת. בין השר אלים היה גם יערי, שהציג את עצמו ככתב הטלוויזיה הישראלי. ערפאת ענה לשאלתו. את מסיבת-העיתונאים המאולתרת הזאת בנמל-התעופה צילם צוות צרפתי, והצילומים הועברו כלור יין לכל רחבי-העולם, גם לישראל.

אורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור, אסר לשדר את הקטע בטלוויזיה הישר-אלית. הוא לא שודר.

באותו יום רביעי, ב"6 בערב, נקבעה לערפאת פגישה עם שווארדנאדוה ב"שגרירות הסובייטית. עשרות עיתונאים ים מכל רחבי-העולם ומישראל המתינו לערפאת על מידשאות בניין השגריר-רות.

העיתונאים הישראליים סיקרו את ה"פגישה בין השניים על מדרגות השגריר-רות, וצוות של הטלוויזיה הישראלית נכנס, ביחד עם שאר צוותי-הטלוויזיה, כדי לצלם את השיחה במחילת פגיש"תם בתוך הבניין. אחר-כך המתינו הכל לצאתו של ערפאת. הפגישה ארכה יותר משלוש שעות. כשעה 9 בערב הקשיבו העיתונאים הישראליים לשידור מהדרות מבט בוג"צה"ל, ושם שמעו, להפתעתם, את אהוד יערי מדווח שהפגישה כבר הסתיימה.